

Forslag til Rådets forordning om kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i sager vedrørende forældremyndighed

(2001/C 332 E/11)

KOM(2001) 505 endelig udg. — 2001/0204(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 6. september 2001)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 61, litra c), og artikel 67, stk. 1,

(6) For at sikre ligebehandling af alle børn omfatter denne forordning alle afgørelser om forældremyndighed, herunder om samværsret, men ikke afgørelser om underholdspligt; sidstnævnte er omfattet af forordning (EF) nr. 44/2001.

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

(7) De kompetencekriterier, der anvendes i denne forordning, er baseret på, at barnets tarv skal varetages bedst muligt. Dette betyder, at kompetencen først og fremmest tillægges den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, med undtagelse af visse tilfælde, hvor barnets sædvanlige opholdssted ændres, eller hvor indehaverne af forældremyndigheden har aftalt andet.

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og

(8) I særlige tilfælde af ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse af et barn bør retterne i den medlemsstat, hvortil barnet er bragt, eller hvor det tilbageholdes, kunne træffe de nødvendige foranstaltninger til at beskytte barnet, men derefter henvise sagen til de retter, der er kompetente til at påkende sagens realitet.

ud fra følgende betragtninger:

(1) Det Europæiske Fællesskab har sat sig som mål at skabe et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor der er fri bevægelighed for personer. Med dette formål for øje skal Fællesskabet bl.a. vedtage de foranstaltninger vedrørende samarbejde om civile retlige spørgsmål, som er nødvendige for, at det indre marked kan fungere tilfredsstillende.

(9) Reglerne om kompetence bør ikke udelukke, at der træffes foranstaltninger i den medlemsstat, hvor barnet opholder sig, med det formål at beskytte barnet i hastetilfælde eller for at fastlægge udøvelsen af forældremyndigheden. Imidlertid bør retterne i den medlemsstat, der er kompetent til at påkende sagens realitet, kunne træffe den endelige afgørelse, herunder have mulighed for at afvise sådanne foranstaltninger.

(2) Det Europæiske Råd i Tammerfors fastslog princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser som hjørnesten i et egentligt retligt område.

(10) Afgørelserne anerkendes og fuldbyrdes i overensstemmelse med den ordning, der er omhandlet i forordning (EF) nr. 1347/2000.

(3) Rådets forordning (EF) nr. 1347/2000 fastsætter regler om kompetence, automatisk anerkendelse og forenklet fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældremyndighed over ægtefællernes fælles børn, som er truffet i forbindelse med ægteskabssager.

(11) Samarbejde mellem centralmyndighederne er af vital betydning i denne forbindelse, både generelt og i specifikke tilfælde, bl.a. med henblik på at fremme en løsning i mindelighed af familiestridigheder.

(4) Den 30. november 2000 vedtog Rådet og Kommissionen et program for gennemførelsen af princippet om gensidig anerkendelse af afgørelser vedrørende civile og handelsretlige anliggender. Programmets første etape omfatter udvidelse af anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 1347/2000 kombineret med et særligt projekt for afskaffelse af fuldbyrdesproceduren i forbindelse med afgørelser om samværsret.

(12) I overensstemmelse med artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁽¹⁾, bør der vedtages foranstaltninger til gennemførelse af denne forordning efter forskriftsproceduren i henhold til nævnte afgørelses artikel 3.

(5) Nærværende forordning overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, der bl.a. er fastlagt ved Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Den søger især at sikre fuld overholdelse af barnets grundlæggende rettigheder, som omhandlet i artikel 24 i

⁽¹⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

(13) Denne forordning er i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet og proportionalitetsprincippet som omhandlet i traktatens artikel 5, da dens mål ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne og derfor bedre kan gennemføres på fællesskabsplan. Den går ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(14) [Det Forenede Kongerige og Irland deltager i medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, ikke i vedtagelsen af denne forordning, og forordningen er derfor ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Det Forenede Kongerige og Irland.] / [Det Forenede Kongerige og Irland har i medfør af artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.]

(15) Danmark deltager i henhold til artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, ikke i vedtagelsen af denne forordning, og forordningen er derfor ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på alle civile sager vedrørende forældremyndighed.

2. Andre procedurer, som er officielt anerkendt i en medlemsstat, sidestilles med retssager. Udtrykket »ret« dækker alle de myndigheder, der i medlemsstaterne har kompetence i sådanne spørgsmål.

3. I denne forordning forstås ved »medlemsstat« alle medlemsstater med undtagelse af Danmark [Irland og Det Forenede Kongerige].

Artikel 2

Indehaver af forældremyndighed

I denne forordning forstås ved »indehaver af forældremyndighed« enhver fysisk eller juridisk person, der har forældremyndighed over et barn i kraft af en retsafgørelse eller af gældende lovgivning.

KAPITEL II

KOMPETENCE

Afdeling I

Artikel 3

Generel kompetence

Retterne i den medlemsstat, hvor et barn har sit sædvanlige opholdssted på det tidspunkt hvor sagen indbringes for retten, har kompetencen til at træffe afgørelse om spørgsmål vedrørende forældremyndighed, jf. dog artikel 4, 5 og 6.

Artikel 4

Fortsat kompetence hos den medlemsstat, hvor den seneste afgørelse er truffet

Retterne i den medlemsstat, hvor den seneste afgørelse om forældremyndighed over et barn er truffet i overensstemmelse med artikel 3-8 i denne forordning, vil fortsat udøve kompetence, hvis:

- a) barnet har været bosat i den medlemsstat, hvor det har sit sædvanlige opholdssted, i en periode på under seks måneder på det tidspunkt, hvor sagen indbringes for retten, og
- b) en af indehaverne af forældremyndigheden har sit sædvanlige opholdssted i den medlemsstat, hvor den seneste afgørelse er truffet, medmindre
- c) barnet har sit sædvanlige opholdssted i en anden medlemsstat, og den i litra b), omhandlede indehaver af forældremyndigheden har godtaget, at retterne i den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, udøver kompetence.

Artikel 5

Barnebortførelser

1. De kompetente retter i henhold til artikel 3 udøver deres kompetence i overensstemmelse med Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civile retlige virkninger af internationale barnebortførelser.

2. I tilfælde af ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse af et barn vil retterne i den medlemsstat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted umiddelbart inden fjernelsen eller tilbageholdelsen, uanset stk. 1 fortsat udøve kompetence, indtil barnet har fået sit sædvanlige opholdssted i en anden medlemsstat, og

- a) hver indehaver af forældremyndigheden har godtaget fjernelsen eller tilbageholdelsen, eller

- b) barnet har haft fast opholdssted i den pågældende anden medlemsstat i en periode af mindst et år efter, at indehaveren af forældremyndigheden har fået eller burde have fået kendskab til barnets opholdssted, og der ikke er fremsat nogen begæring om barnets tilbagegivelse inden for den nævnte periode, og barnet er faldet til i sine nye omgivelser.

3. I tilfælde af ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse af et barn skal retterne i den medlemsstat, hvortil barnet er bragt, eller hvor det tilbageholdes, uanset de undtagelser fra forpligtelsen til at tilbagegive barnet, der er omhandlet i Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civilretlige virkninger af internationale barnebortførelser, på grundlag af en begæring fra en indehaver af forældremyndigheden eller fra en centralmyndighed beordre barnets omgående tilbagegivelse til den medlemsstat, som fortsat udøver kompetence i medfør af stk. 2, uden at dette berører de eventuelle foreløbige retsmidler i henhold til artikel 9, som retterne måtte anse for nødvendige.

4. Fjernelse eller tilbageholdelse af et barn betragtes som ulovlig, hvis

- a) den strider mod en forældremyndighed, som er tildelt ved en retsafgørelse eller i kraft af gældende lovgivning i den medlemsstat, hvor barnet havde sit sædvanlige opholdssted umiddelbart før fjernelsen eller tilbageholdelsen, og
- b) disse rettigheder rent faktisk blev udøvet på tidspunktet for fjernelsen eller tilbageholdelsen, enten i fællesskab eller alene, eller ville være blevet udøvet, hvis fjernelsen eller tilbageholdelsen ikke havde fundet sted.

Artikel 6

Aftale om værneting

1. Retterne i en medlemsstat har kompetence når:

- a) artikel 3, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 1347/2000 finder anvendelse, eller
- b) udøvelsen af kompetence er godtaget af alle indehavere af forældremyndigheden, barnet har en væsentlig tilknytning til den pågældende medlemsstat, og udøvelsen af kompetence bedst muligt varetager barnets tarv.

2. Ved anvendelsen af stk. 1, litra b), anses indehaverne af forældremyndigheden for at have godtaget rettens kompetence, hvis de giver møde for den pågældende ret, medmindre de giver møde udelukkende for at anfægte rettens kompetence.

Artikel 7

Kompetence baseret på barnets opholdssted

Hvis et barns sædvanlige opholdssted ikke kan fastslås, og ingen ret i en medlemsstat har kompetence i medfør af artikel 3-6, er retterne i den medlemsstat, hvor barnet opholder sig, kompetente i spørgsmål vedrørende forældremyndigheden over barnet.

Artikel 8

Anden kompetence

Hvis ingen ret i en medlemsstat er kompetent i medfør af artikel 3-7, afgøres spørgsmålet om kompetence i hver enkelt medlemsstat efter statens egen lovgivning.

Artikel 9

Kompetence til at anvende foreløbige retsmidler til beskyttelse af barnet

1. Denne forordnings bestemmelser er ikke til hinder for, at retterne i en medlemsstat i hastetilfælde kan anvende de foreløbige retsmidler til beskyttelse af barnet, der er fastsat i denne stats lovgivning, selv om en ret i en anden medlemsstat i medfør af denne forordning er kompetent til at påkende sagens realitet.

2. Retterne i den medlemsstat, hvor barnet opholder sig, fastsætter en periode, inden for hvilken sagen skal indbringes for retterne i en medlemsstat, der er kompetent til at påkende sagens realitet; i modsat fald ophører retsmidlerne med at være gældende. Denne periode kan ikke overstige en måned.

3. Ved anvendelsen af stk. 2 anses en sag for anlagt ved en ret:

a) på det tidspunkt, hvor det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument indleveres til retten, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet forkyndt for sagsøgte, eller

b) hvis det pågældende dokument skal forkyndes, før det indleveres til retten, på det tidspunkt, hvor det modtages af den myndighed, der er ansvarlig for forkyndelsen, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet indleveret til retten.

4. Disse retsmidler ophører med at være gældende, når retterne i en medlemsstat, der er kompetent til at påkende sagens realitet, træffer en afgørelse i henhold til stk. 2.

Artikel 10

Kompetence til at fastlægge udøvelsen af forældremyndighed

1. Denne forordnings bestemmelser er ikke til hinder for, at retterne i den medlemsstat, hvor forældremyndigheden udøves, eller hvor en afgørelse søges fuldbyrdet, udøver kompetence udelukkende med det formål at fastlægge udøvelsen af forældremyndigheden i praksis, hvis de nødvendige ordninger ikke er fastlagt i den afgørelse, der er truffet af den medlemsstat, der er kompetent til at påkende sagens realitet.

2. Der kan under ingen omstændigheder træffes en retsafgørelse med hensyn til sagens realitet.

3. Disse praktiske ordninger ophører med at finde anvendelse i medfør af en senere afgørelse truffet af retterne i den medlemsstat, der har kompetence til at påkende sagens realitet.

4. Med henblik på anvendelsen af denne artikel arbejder den i henhold til artikel 16 udpegede centralmyndighed i den medlemsstat, hvor forældremyndigheden udøves, eller hvor en afgørelse søges fuldbyrdet, tæt sammen med centralmyndigheden i den medlemsstat, der er kompetent til at påkende sagens realitet.

Afdeling II

Artikel 11

Prøvelse af kompetencen

En ret i en medlemsstat, for hvilken der indbringes en sag, som den pågældende ret ikke er kompetent til at påkende i medfør af denne forordning, og som en ret i en anden medlemsstat er kompetent til at påkende i medfør af denne forordning, skal af egen drift erklære sig inkompetent.

Artikel 12

Prøvelse af sagens antagelse til påkendelse

1. Såfremt en sagsøgt, der har sit sædvanlige opholdssted på en anden stats område end den medlemsstat, hvor sagen er anlagt, ikke giver møde, skal den kompetente ret udsætte sagen, indtil det er fastslået, at sagsøgte har haft mulighed for at modtage det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument i så god tid, at vedkommende har kunnet varetage sine interesser under sagen, eller at alle hertil fornødne foranstaltninger har været truffet.

2. Artikel 19 i Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 af 29. maj 2000 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager skal anvendes i stedet for stk. 1 i nærværende artikel, såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument skulle fremsendes fra én medlemsstat til en anden i medfør af nævnte forordning.

3. Hvor forordning (EF) nr. 1348/2000 ikke finder anvendelse, skal artikel 15 i Haagerkonventionen af 15. november 1965 om forkyndelse i udlandet af retslige og udenretslige dokumenter i sager om civile eller kommercielle spørgsmål anvendes, såfremt det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument skulle fremsendes til udlandet i medfør af nævnte konvention.

Artikel 13

Overførsel til en ret, der er bedre egnet til at behandle sagen

1. På grundlag af en ansøgning fra en indehaver af forældremyndigheden kan retterne i en medlemsstat, der er kompetent til at påkende sagens realitet, i undtagelsestilfælde, hvor dette bedst varetager barnets tarv, overføre sagen til retterne i en anden medlemsstat, som har været barnets sædvanlige opholdssted, eller som er indehaveren af forældremyndighedens sædvanlige opholdssted.

2. Med henblik herpå udsætter de sagen og fastsætter en periode, inden for hvilken sagen skal indbringes for retterne i den pågældende medlemsstat.

3. Retterne i den pågældende medlemsstat kan, hvis dette bedst varetager barnets tarv, påtage sig kompetence i den periode, der er omhandlet i stk. 2. I så tilfælde afstår den ret, for hvilken sagen først er indbragt, fra at udøve kompetence.

4. Retterne arbejder tæt sammen med henblik på at lette overførslen og at udveksle synspunkter om sagen, enten direkte eller gennem centralmyndighederne.

Artikel 14

Litispændens

1. Såfremt krav vedrørende forældremyndighed over samme barn fremsættes for retter i forskellige medlemsstater, skal den anden ret, ved hvilken sagen anlægges, af egen drift udsætte sagen, indtil det er fastslået, at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er kompetent.

2. Når det er fastslået, at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er kompetent, skal den anden ret erklære sig inkompetent til fordel for den første. Den part, der anlagde sagen ved den anden ret, kan i det tilfælde fremsætte sin begæring for den ret, ved hvilken sagen først er anlagt.

3. En sag anses for anlagt ved en ret:

a) på det tidspunkt, hvor det indledende processkrift i sagen eller et tilsvarende dokument indleveres til retten, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet forkyndt for sagsøgte, eller

b) hvis det pågældende dokument skal forkyndes, før det indleveres til retten, på det tidspunkt, hvor det modtages af den myndighed, der er ansvarlig for forkyndelsen, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet indleveret til retten.

KAPITEL III

ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE

Artikel 15

1. Retsafgørelser, der er truffet i en medlemsstat, skal anerkendes og fuldbyrdes i de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i kapitel III i forordning (EF) nr. 1347/2000.

2. Bilag I-III i forordning (EF) nr. 1347/2000 ajourføres i henhold til artikel 22 i denne forordning.

3. Enhver ændring af bilag V med henblik på anvendelsen af denne forordning vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 23, stk. 2.

KAPITEL IV

SAMARBEJDE MELLEM CENTRALMYNDIGHEDERNE

Artikel 16

Udpegelse

1. Hver medlemsstat udpeger en centralmyndighed, som skal bistå ved anvendelsen af forordningen.

2. Ud over den centralmyndighed, der udpeges i henhold til stk. 1, kan en medlemsstat, hvor to eller flere retsordener eller regelsæt vedrørende sagsområder, der er omfattet af denne forordning, finder anvendelse i forskellige territoriale enheder, udpege en myndighed for hver territorial enhed og specificere deres territoriale kompetence. I disse tilfælde kan meddelelser sendes enten direkte til den kompetente territoriale myndighed eller til centralmyndigheden, som vil være ansvarlig for at viderebringe dem til den kompetente territoriale myndighed og for at underrette afsenderen herom.

Artikel 17

Funktioner

1. De centrale myndigheder etablerer et informationssystem vedrørende nationale lovgivninger og procedurer og træffer foranstaltninger til at forbedre anvendelsen af denne forordning og til at styrke deres indbyrdes samarbejde, idet de til dette formål anvender det europæiske retlige netværk for civil- og handelssager.

2. Centralmyndighederne samarbejder om specifikke sager for at sikre, at forældremyndigheden over et barn rent faktisk udøves. Med henblik herpå og i overensstemmelse med deres lovgivning skal de:

a) udveksle oplysninger om barnets situation

b) træffe foranstaltninger til at støtte fuldbyrdelsen af afgørelser på deres territorium, herunder afgørelser om tilbagegivelse af barnet i henhold til artikel 5, stk. 3

c) træffe de beskyttelsesforanstaltninger, de anser for nødvendige, hvis disse foranstaltninger ikke kan træffes af den medlemsstat, der er kompetent, eller indlede procedurer med henblik herpå

d) anbefale myndighederne i den medlemsstat, der er kompetent, eller hvor barnet opholder sig, at træffe de beskyttelsesforanstaltninger, de anser for nødvendige, eller indlede procedurer med henblik herpå

e) fremme enighed mellem indehaverne af forældremyndigheden gennem mægling eller andre midler og foranstalte et samarbejde over grænserne med dette formål for øje.

3. En indehaver af forældremyndigheden kan indgive en anmodning om bistand til centralmyndigheden i den medlemsstat, hvor vedkommende har sit sædvanlige opholdssted, eller til centralmyndigheden i den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted eller opholder sig. Hvis der i anmodningen henvises til en afgørelse, der er truffet i medfør af denne forordning, skal indehaveren af forældremyndigheden vedlægge anmodningen den attest, der findes i bilag V til forordning (EF) nr. 1347/2000.

Artikel 18

Møder

Kommissionen indkalder til møder mellem centralmyndighederne via det europæiske retlige netværk for civil- og handelssager.

KAPITEL V

ALMINDELIGE BESTEMMELSER, OVERGANGSBESTEMMELSER OG ENDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 19

Forbindelsen til Rådets forordning (EF) nr. 1347/2000

Denne forordning går forud for Rådets forordning (EF) nr. 1347/2000 af 29. maj 2000 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager samt i sager vedrørende forældremyndighed over ægtefællernes fælles børn.

Artikel 20

Medlemsstater med to eller flere retsordener

For så vidt angår en medlemsstat, hvor to eller flere retsordener eller regelsæt vedrørende sagsområder, der er omfattet af denne forordning, finder anvendelse i forskellige territoriale enheder:

- a) forstås en henvisning til sædvanligt opholdssted på denne medlemsstats område som en henvisning til sædvanligt opholdssted på en territorial enheds område
- b) forstås en henvisning til nationalitet som en henvisning til tilhørsforhold til en territorial enhed som fastsat efter den pågældende medlemsstats lovgivning
- c) forstås en henvisning til myndighederne i en medlemsstat som en henvisning til de berørte myndigheder i den territoriale enhed i den pågældende medlemsstat
- d) forstås en henvisning til reglerne i denne medlemsstat som en henvisning til reglerne i den territoriale enhed, hvor kompetence, anerkendelse eller fuldbyrdelse gøres gældende.

Artikel 21

Overgangsbestemmelser

1. Bestemmelserne i denne forordning finder kun anvendelse på retssager, der er anlagt, og på officielt bekræftede dokumenter samt på forlig, der er indgået for retten under en retssag, efter at forordningen er trådt i kraft.
2. Retsafgørelser, som er truffet, efter at denne forordning er trådt i kraft, i sager, der er anlagt før dette tidspunkt, skal anerkendes og fuldbyrdes efter bestemmelserne i kapitel III, såfremt de anvendte kompetenceregler er i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i kapitel II eller i en konvention, som, da sagen blev anlagt, var gældende mellem domsstaten og den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

Artikel 22

Lister over centralmyndigheder, retter og appelprocedurer

1. Inden for tre måneder efter denne forordnings ikrafttrædelse fremsender medlemsstaterne til Kommissionen:
  - a) navne og adresser på centralmyndighederne i henhold til artikel 16, samt oplysninger om, hvilke tekniske midler og

hvilke sprog der godtages i forbindelse med kommunikationen mellem myndighederne

- b) de lister over retter og appelprocedurer, der er indeholdt i bilag I-III til forordning (EF) nr. 1347/2000.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen alle ændringer af disse oplysninger.

3. Kommissionen stiller de i stk. 1, litra a), omhandlede oplysninger til rådighed for offentligheden. Kommissionen offentliggør de i stk. 1, litra b), omhandlede oplysninger i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 23

Udvalg

1. Kommissionen bistås af det udvalg, der er oprettet i henhold til artikel 45 i forordning (EF) nr. 1347/2000.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes den i artikel 3 i afgørelse 1999/468/EF omhandlede rådgivningsprocedure i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7, stk. 3.

Artikel 24

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Forordningen finder anvendelse et år efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, undtagen artikel 22, som finder anvendelse på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.